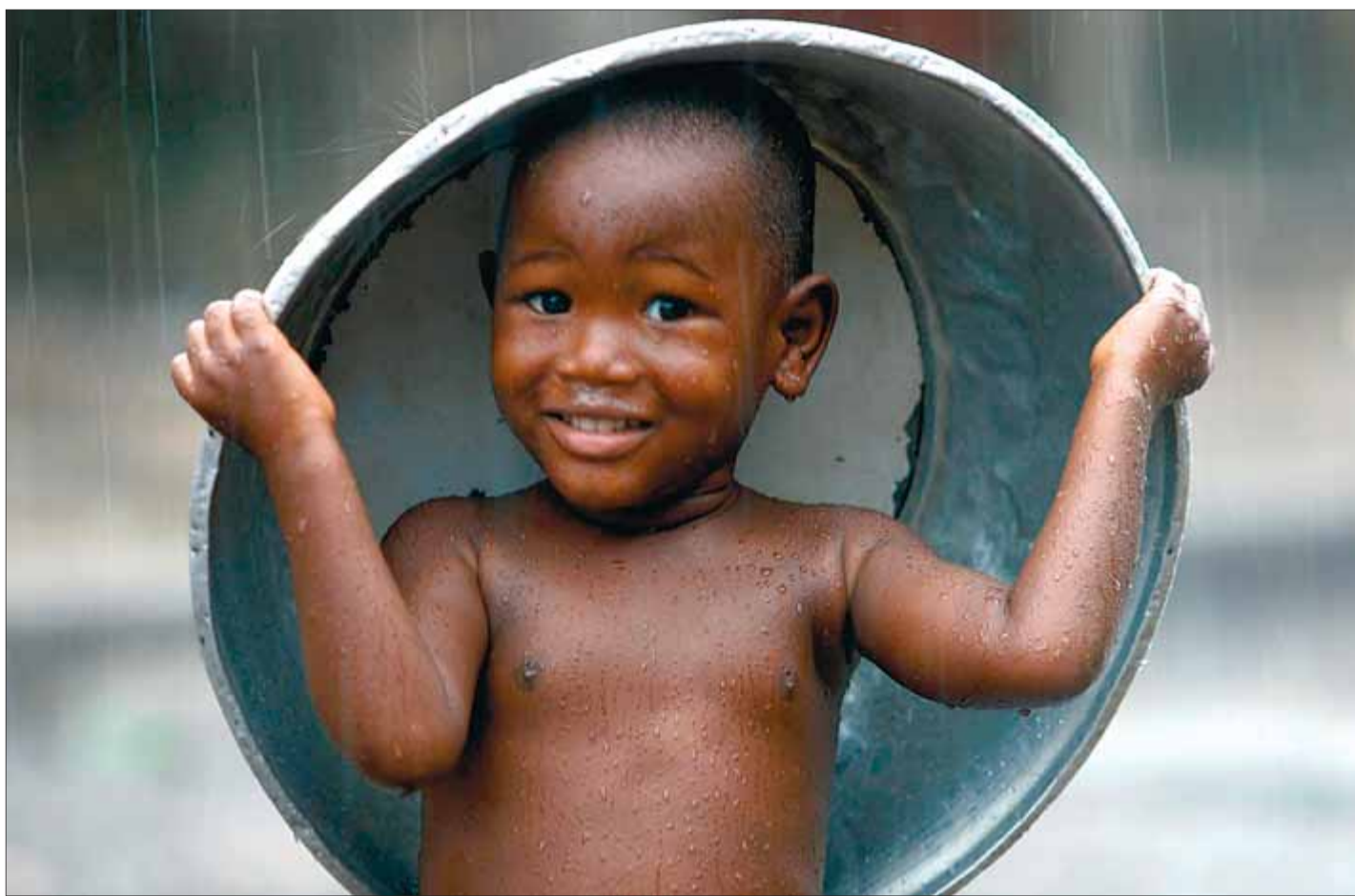

Pel darrere Carles Capdevila

Dilluns: Queco Novell
Dimarts: Albert Om
Dimecres: **Carles Capdevila**
Dijous: Alfred Bosch
Divendres: Francesc Orteu
Dissabte: Sílvia Soler

THIERRY GOUÉGNON

Injust al quadrat

Tenim capacitats contradictòries, que es complementen. Ens acostumem a conviure amb la injustícia, per flagrant que sigui. Però ens indignem quan el grau de la injustícia augmenta, per poc que ho faci.

No ho diríeu mai: les principals perjudicades per la crisi són les oenagés. Els primers diners a esfumar-se són, quina casualitat, els destinats als que més els necessiten, els que s'hi juguen la vida. I de totes les oenagés, sabeu quines vol discriminar el ministeri? Sorpresa: les que no tenen projecte estatal, entre les quals, ves per on, les catalanes. I sabeu com? Negant-los la part proporcional dels diners que els catalans vam destinar a fins socials.

Des que ho sé em bull un pelet més la sang, i no m'ho explico. Que se'ns discrimi-

ni des de la renda és habitual. En un repartiment injust d'entrada, que ens espolia a cada pàgina, quin sentit tindria ser just en les engrunes, en la creueta del capdaval? Només hi ha una cosa pitjor que passar gana: tenir la mala sort que et vingui a rescatar una oenagé catalana tan ingènua que comptava amb un repartiment just de la part de l'IRPF de la renda espanyola. Santa innocència.

Assumim com a normal que un jugador de futbol cobri sous desproporcionats, però ens decep saber que surt de nit després

Només hi ha una cosa pitjor que passar gana: tenir la mala sort que et vingui a rescatar una oenagé catalana

d'una derrota, quan l'imaginàvem trist com nosaltres. Aquests dies ha irritat tant o més que l'assassinat d'una noia, la fredor d'assassins i còmplices. Denunciem que no es compleixin les treves en els bombardejos, o que un terrorista actuï amb un tret al clatell, en lloc d'anar de cara. O ens sembla inadmissible que no es doni un tracte humà a un presoner de guerra. Sembla que acceptem i integrem al dia a dia fets terribles, i alhora ens escandalitzem amb petits detalls més estètics que no ètics. No he col·leccionat aquests

exemples per abocar-me al cinisme, sinó per trobar motius per a l'optimisme. M'admira la capacitat per notar qualsevol petit increment del dolor, per més adolorits que estiguem, per detectar que puja mig grau més la temperatura de la nostra sang, encara que ja la tinguem bullint. Crec en l'instint que es rebel·la, sovint de forma imprevisible, contra la tendència a assumir el que ens ha tocat viure. I els que cometem qualsevol injustícia emparats en la nostra capacitat aparentment il·limitada d'aguantar-los, haurien de saber que tot té un límit. Que quan menys s'ho esperin, un petit abús, proporcionalment insignificant al costat dels que han comès, tindrà forma de gota que fa vessar el got de la indignació, que provoca que algú es desperti i digui prou. carles@carlescapedevila.com

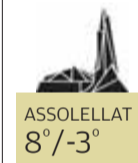
AVUI+
Des del 1976

ÍNDEX
18.02.09

Opinió	2
Política	6
Món	12
Economia	17
Diàleg	24
Societat	27
Barcelona	37
Cultura i Espec.	40
Cartellera	45
Esports	50
El temps	55
Jocs	56
El dia d'avui	58
People	60
Comunicació	61

TEMPS D'AVUI

Andorra

Barcelona

Palma

València

DESCLOT

ENCOMANA
EL CATALÀ!

La Generalitat acaba de presentar una campanya que diu exactament això: "Encomana el català!". Molt bé. Grans i nobles previsions. Tot i que el verb despertí una certa alarma. Es poden encomanar moltes coses. Per exemple, l'alegria. Però fa molt de temps que només se li adjudiquen malalties o desgràcies. Aquest país és així: positiu. I potser que alguna ànima càndida mal informada acabarà demanant la vacuna corresponent per evitar el contagi de vés a saber quin virus autòcton. Deixant de costat l'encert verbal, el govern demana un esforç que ell no pot fer per llei. Quan un administrat, contribuent o víctima s'adreça a una finestreta i s'expressa en castellà el funcionari que l'atén li ha de respondre en castellà, ni que la seva llengua pròpia i la de l'administració en qüestió siguin el català. Si l'Estatut aquest nostre de cada dia no fos recorregut en les parts més tendres, la cosa no hauria d'anar així. Si els catalans tenen el deure de conèixer el català, l'administració hauria de poder mantenir el català en la relació amb un administrat que no la vol parlar. Però això faria caure tot l'artefacte legal que hem construït en els darrers anys, en el qual els catalanoparlants tenen drets però els castellanoparlants no tenen deures. Una gran fal·làcia. Els particulars no són extraterrestres. Si veuen com un polític o un periodista abandonen el català quan algú els parla en castellà, ¿per què ells han de ser més heroics que els qui tenen el deure o la vocació de ser-ne? Encomanar el català és complicat. Els idiomes i les malalties s'encomanen a la força. A Catalunya, doncs, des de fa segles només s'encomana el castellà.

Comenta l'article a www.avui.cat/54094

Descobreix els suplementos que cada setmana et regala l'AVUI+

Divendres, Sortim

Dissabte, Cultura

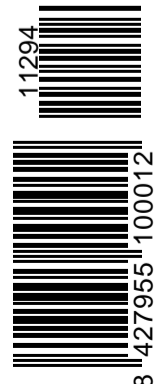

Diumenge, A+A+ (inclou El Centim)

Diumenge, Plaers

Només amb l'AVUI+

11294

8 427955 100012